

★★★

De Belgische regisseur *Jean-Jacques Andrien* maakt slechts weinig films — in 1975 „Le Fils d'Amr est mort”, in 1981 „Le Grand Paysage d'Alexis Droeven” en nu „Australia” — maar telkens gaat het om een datum in de geschiedenis van de vaderlandse cinema.

Andriens derde lange speelfilm in vijftien jaar vertelt een mooi liefdesverhaal tegen de achtergrond van twee kontrasterende werelden. Het uitgestrekte, eindeloze platteland van Australië waar de tijd geen rol lijkt te spelen en de ruimte geen grenzen kent; het stoïcijnse, gesloten milieu van de industriële bourgeoisie in Verviers tijdens een beslissend jaar, 1955, als de wolnijverheid — die het Waalse stadje welvarend maakte — door buitenlandse concurrentie in elkaar stort. Met de hulp van de grote Griekse fotografeider *Yorgos Arvanitis*, vaste medewerker van *Theo Angelopoulos*, vertaalt Andrien de afstand (psychologisch, sociaal, ruimtelijk) tussen deze twee continenten in indrukwekkende visuele tegenstellingen.

De overgangen van de wolkige Belgische hemel, de benepen interieurs en de keurige kleinburgerlijke stijfheid naar de oranje aarde, het gouden licht en de horizontale leegte van de Australische outback zijn verblindend.

De afgemeten beeldkomposities, het ritme van de instellingen en de belichting bepalen op een puur visuele manier wat die twee werelden, een met en een zonder problemen, uniek maakt, ver-

„The Abyss”: claustrofobisch diepzeepos.

beelden de ontwrichting van de hoofdpersoon die twijfelt tussen de onmogelijke liefde voor een vrouw uit de verloren wereld van zijn jeugd en zijn nieuw leven en kind op een ander continent.

Jeremy Irons is de man die al twintig jaar in Australië woont en nu door zijn broer teruggeroepen wordt naar België om het familiebedrijf — een wolververij — van de ondergang te redden. De

„Australia”: rituelen uit een bedreigde wereld.

broer (*Tchéky Karyo*) weigert de harde economische realiteit onder ogen te zien. Hij klampt zich vast aan de ambachtelijke *savoir faire* waarvan de rituelen door Andrien prachtig geësceneerd worden; als het hem te veel wordt gaat hij letterlijk aan het zweven. Terwijl de terughoudende held een oplossing probeert te vinden, beleeft hij een vlamme passie met *Fanny Ardent*, de notarisvrouw die zich gevangen voelt in haar kleurloze huwelijk.

Fanny Ardent, de droevigste blik uit de Franse cinema, geeft aan haar personage een aangrijpende dimensie. De sterkste scène is haar biecht, een lange monoloog over haar jeugd, in een Londense hotelkamer. Zowel *Jeremy Irons* als *Fanny Ardent* vertolken personages die vreemdelingen zijn geworden in hun eigen land en milieu; zoals de vorige films van Andrien, handelt ook „Australia” over mensen die hun roots verloren hebben, die niet kunnen terugkeren naar waar ze vandaan komen. Een thema dat een echo vindt in de subtiel uitgewerkte rol van het achtergebleven dochtertje in Australië dat al telefonierend uit de antipoden, haar mysterieuze origine ontdekt.

De verstilde emoties van deze contemplatieve film blijven nog lang nazinderen.

PATRICK DUYNslaegHER ■